

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. J. V.**, zast. Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem se sídlem Dlouhá 103/17, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. KUKHK-20094/UP/2023, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 2. 2024, č. j. KUKHK-20094/UP/2023, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) LONTECH - surface treatment, s.r.o.**, se sídlem Býšť 34, **III) Statutární město Hradec Králové**, se sídlem Československé armády 408/51, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2024, č. j. 30 A 22/2024-90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 3. 2023, č. j. MMHK/101813/2023 ST1/Řič, schválil dle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), stavební záměr označený jako „Přístavba, nástavba a stavební úpravy rodinného domu, domek na náradí, venkovní domovní rozvod dešťové kanalizace, akumulární jímky, fotovoltaická elektrárna, zpevněné plochy, oplocení Hradec Králové, P. P. č. p. XA,“ (dále jen „stavební záměr“) na pozemku st. p. 1356, parc. č. 847/1, 847/15 a 847/17, v katastrálním území P. P.. Dané rozhodnutí stavební úřad vydal na

základě žádosti o vydání společného povolení ze dne 18. 1. 2021, kterou podala osoba zúčastněná na řízení II (dále jen „stavebník“).

[2] Žalobce, vlastník sousedního pozemku, podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jenž ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neshledal důvodnými soukromoprávní námitky týkající se zastínění žalobcovy fotovoltaické elektrárny a zhoršení kvality prostředí kvůli zvýšení počtu oken a balkonů na záměru. Tyto skutečnosti lze podřadit pod imise ve smyslu § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). U námitek soukromoprávního charakteru si správní orgán musí učinit vlastní úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé. V projednávané věci žalovaný zohlednil jak veřejnoprávní regulaci, tak soukromoprávní aspekt daných námitek.

[4] Dle krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval otázkou ztráty roční produkce žalobcovy fotovoltaické elektrárny v důsledku plánovaného záměru a k této otázce provedl i dokazování. Z něho vyplynulo, že stavební záměr sice prokazatelně ovlivňuje roční produkci žalobcovy fotovoltaické elektrárny, nicméně zastínění fotovoltaické elektrárny nepřekračuje míru přiměřenou místním poměrům. Žalovaný odkázal na sluneční studii zpracovanou dle ČSN 73 4301 Ing. R. ve vztahu k žalobcově stavbě, venkovním zařízením a pozemkům (dále jen „sluneční studie“). Dle této studie je zřejmé, že řešený záměr žalobcově stavbě absolutně nestíní, tedy na ni nemá žádný vliv. Smysl a účel ČSN 73 4301 v otázce týkající se řešeného problému je vysvětlen v kapitole 4.3 této normy. Norma ČSN 73 4301 se týká osvětlení podlahových ploch obytných místností přirozeným světlem, respektive povinných podmínek pro prostup slunečního záření do obytných místností. Ačkoliv ČSN 73 4301 na projednávanou věc plně nedopadá, jedná se o jedinou úpravu umožňující posouzení dané problematiky z pohledu veřejného práva. Žalobce mohl během správního řízení nechat zpracovat vlastní studii a navrhnout ji jako důkaz, což neučinil.

[5] Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou zhoršení kvality prostředí (bydlení) kvůli možnosti ztráty soukromí v důsledku realizace stavebního záměru. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61, dle kterého právo na zachování kvality prostředí nepředstavuje právo na zachování *statu quo*. Z tohoto důvodu proto dle krajského soudu nelze dovozovat legitimní očekávání žalobce, že v místě stavebního záměru nebudou schváleny nové stavby, které způsobí pokles doby oslunění jeho domu. Žalovaný se s touto námitkou důsledně vypořádal, proto krajský soud nepovažoval za nutné jeho právní závěry podrobně rekapitulovat. Ohledně míry pohledových imisí poukázal na zjištění při místním ohledání, ze kterého je zjevné, že jde o městskou lokalitu vnitrobloku se sníženým soukromím všech dotčených nemovitostí. Z místního ohledání vyplývá i existence a užívání balkonů či teras v této lokalitě.

[6] Krajský soud se dále neztotožnil s námitkou směřující proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, které v dané věci sloužilo jako podkladové rozhodnutí. Dle judikatury NSS lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu povolit jen v odůvodněných případech, přičemž správní orgán má při rozhodování

pokračování

o povolení dané výjimky prostor pro správní uvážení, které však nemůže být bezbřehé. V projednávané věci správní orgány dovodily, že by bylo nepřiměřeně přísné trvat na dodržení odstupu nemovitostí stavebníka a žalobce stanoveného vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Správní orgány přihlédly k tomu, že v případě stavebníkovy stavby se jedná o stávající rodinný dům, který nelze nijak po pozemku posunout. Vyhláška č. 501/2006 Sb. povolení výjimky výslovně umožňuje, pokud tím nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob, sousedních pozemků nebo stavby a bude tím dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Krajský soud neshledal nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce a rozhodnutí žalovaného potvrzujícího toto rozhodnutí.

[7] Krajský soud nevyhověl ani námitce směřující proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování vydanému dle § 96a stavebního zákona. V závazném stanovisku je zdůrazněno, že daná plocha má funkční využití „čistě obytné plochy nízkopodlažní zástavby“ a stavební záměr je s tímto využitím v souladu. Na fotografiích, které jsou součástí závazného stanoviska, jsou zvyrazněny charakterové prvky zástavby a je odůvodněno, proč je daný záměr s touto zástavbou v souladu. Jediná námitka, kterou proti závěrům závazného stanoviska žalobce uplatňuje, spočívá v tom, že výběr dokumentovaných staveb je selektivní. S tímto tvrzením se krajský soud neztotožnil, jelikož na fotografiích jsou zachyceny nemovitosti sousední a protilehlé danému záměru, takže selektivnost z povahy věci nepřichází v úvahu. Dále je na nich vidět pohled do ulice ve vztahu k nemovitosti v blízkém okolí. U této jediné nemovitosti lze hovořit o selektivním výběru, nicméně tato selekce nemá vliv na závěry závazného stanoviska.

[8] Na závěr krajský soud neshledal důvodnou námitku systémové podjatosti žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce, vyjádření žalovaného a replika

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel nesouhlasí s celkovým způsobem právního hodnocení krajského soudu, které nerespektuje jím citovanou judikaturu, přesahuje přijatelnou míru výkladové úvahy a pomíjí jazykově i teleologicky přijatelnou povahu výjimečných postupů při povolování staveb. Krajský soud sice reagoval na žalobou vymezený okruh otázek, nicméně tak učinil nepřehledným způsobem na hranici přezkoumatelnosti.

[11] Krajský soud pouze přebírá úvahu správních orgánů, čímž zatěžuje své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí je vlastní posouzení postupu správních orgánů, které vylučuje prosté potvrzení jejich postupu doslovným převzetím jejich závěrů. Stěžovatel v žalobě k povolení výjimky namítal, že § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví požadavek na zachování kvality prostředí na sousedním pozemku a na denní osvětlení a oslunění. Z tohoto požadavku vychází další text daného ustanovení, které pro běžný postup zakládá jako nutnou podmínku konkrétní vzdálenosti staveb navzájem od hranic pozemků. Stavební úřad, potažmo žalovaný do

tohoto posuzování vnesl kritérium takzvané přílišné přísnosti, dovozené judikaturou, které je však samo o sobě neurčitým právním pojmem.

[12] Pro uplatnění výjimky z § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí být splněna podmínka pozitivního odůvodnění, tj. shledání relevantních skutečností zakládajících důvod, proč má být žádosti o výjimku vyhověno. Správní orgány v projednávané věci neuvedly žádné konkrétní důvody pro vyhovění žádosti o výjimku, vyjma skutečnosti, že neudělení výjimky se jeví jako příliš přísné a že je zde zájem stavebníka na zvětšení obytného prostoru a získání další bytové jednotky a maximální výtěžnost jeho fotovoltaiické elektrárny. Postup správních orgánů v podstatě znamená, že při splnění podmínek bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků při dosažení účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu, existuje na udělení výjimky nárok. Správní orgány za důvod pro udělení výjimky považovaly pouhý subjektivní zájem stavebníka. Krajský soud jejich postup posvětil, aniž by se zabýval konkrétními námitkami stěžovatele. Takový přístup je nesprávný a nezákonný, jelikož svou povahou prolamuje výjimečnost výjimky, která je zde aplikována na banální případ zcela obvyklé zástavby. Ve výjimce uvedená maximalizace užitku stavebníka není jeho legitimním zájmem a jeho vlastnické právo není nijak dotčeno, může-li rekonstrukci své stavby provést, aniž by výjimku potřeboval. Výjimka tedy byla v dané věci udělena pouze proto, že ji stavebník chtěl.

[13] Krajský soud se zjevně mýlí nebo dezinterpretuje postup stavebního úřadu, jelikož v řízení před ním nebylo prokázáno, že neexistuje jiné adekvátní řešení stavebníkovy situace. Krajský soud aproboval udělení výjimky, jelikož vzájemný odstup upravovaného rodinného domu stavebníka a sousedního stěžovatelova domu je 9,61 m, navržená nástavba je nad úroveň druhého nadzemního podlaží posunuta o 300 mm, je tedy ve vzdálenosti 9,91 m od stěžovatelova domu. Po posouzení objektů byla jako vyšší z protilehlých stěn identifikována stěna záměru. Navržená výška stavebníkova rodinného domu je 12,3 m. Vzájemný odstup staveb ve vzdálenosti 9,91 m je nižší než výška vyšší z protilehlých stěn sousedních staveb pro bydlení. Tuto úvahu stěžovatel považuje za nesprávnou, jelikož konstatování objektivní skutečnosti, že vzájemný odstup staveb není dostatečný, v žádném případě neodůvodňuje udělení výjimky. Argumentace uvedená ve správních rozhodnutích a napadeném rozsudku je tedy argumentační klam.

[14] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením krajského soudu ohledně nemožnosti posunout stavební záměr. Z projektové dokumentace plyne, že daná stavba není umístěna ve stísněných poměrech. Na opačné straně domu je mimořádně velký prostor, a i pokud nelze stavbu posunout, lze její přístavbu řešit jejím rozšířením, nikoliv zvětšením. Argument předem určené podoby toho, co může vzniknout, neobstojí jako odůvodnění udělení výjimky. Pokud by měla být výjimka udělována způsobem, jakým činí žalovaný, pak by ji zákonodárce necharakterizoval jako výjimku, nýbrž jako prostou notoriету.

[15] Krajský soud nesprávně posoudil i kvalitu prostředí (bydlení). Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením, že žalobní námitky byly formulovány obecně. Z judikatury NSS vyplývá, že při posuzování vlivu povolované stavby na okolní stavby platí zásada, že obytné místnosti, které vyhovují normovým hodnotám před realizací, musejí těmito hodnotám vyhovovat i po realizaci stavby a v obytných místnostech, které již před realizací stavby normovým hodnotám nevyhovují, se nemá po realizaci navrhované stavby tento stav zhoršit. Norma nedává v případě prohloubení nevyhovujícího stavu prostor pro posouzení,

pokračování

zda lze toto zhoršení označit za přiměřené, jelikož zakazuje jakékoli zhoršení. Stěžovatel namítal zhoršení přirozeného osvětlení svých obytných místností, a to kuchyně, obývacího pokoje a ložnice, která nemá jiné okno než na straně ke stavebnímu záměru. Stěžovatel též namítal, že v případě realizace stavebního záměru dojde k zásadní změně rozsahu pohledových imisí v důsledku expozice z nových oken, balkónů, teras a podkroví. Tyto prvky jsou sice v dané lokalitě již nyní přítomny a do určité míry zde existuje předpoklad snížené míry soukromí, problém však nepředstavuje přítomnost tohoto prvku v záměru, nýbrž jejich narůstající četnost zakládající zásadní změnu oproti současnému stavu. Míra pohledových imisí i zastínění v podobě stavebního záměru znamená zásadní změnu poměrů.

[16] Místní poměry nejsou ve správních rozhodnutích ani napadeném rozsudku nijak zjištěny, vyjma toho, že jde o městskou lokalitu vnitrobloku s balkóny. Nebyla nijak hodnocena četnost výskytu či podoba uvedených prvků na okolních budovách, proto není zřejmé, z čeho je dovozena přiměřenost záměru. Použití termínu vnitroblok se jeví jako účelové zastření skutečného stavu umělým evokováním jakéhosi uzavřeného prostoru, ačkoliv jde o vilovou čtvrť rodinných domů vzájemně oddělených zahradami. Stěžovatel v průběhu správního řízení i v žalobě doprovodil svou argumentaci srovnávací fotodokumentací stávajícího a předjímaného stavu, proto je nesprávné, že jeho argumentace byla odbyta jako velmi obecná.

[17] Stěžovatel po celou dobu řízení poukazuje na skutečnost, že stavebník nepředložil žádnou relevantní studii denního osvětlení a oslunění, která by problematiku výše uvedených místností řešila, ani ve vztahu ke stěžovateli neproběhla žádná měření či jiná srovnávací hodnocení stavu před realizací stavby a po ní. Krajský soud při svém posouzení opomněl část jím citovaného rozsudku NSS č. j. 8 As 218/2016-61, podle níž právo na zachování úrovně kvality prostředí může být omezeno vždy jen v přiměřeném rozsahu. Krajský soud nevysvětlil, proč v projednávané věci nejde o nepřiměřený rozsah.

[18] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel rozporuje posouzení zásahu do práva k fotovoltaické elektrárně umístěné na jeho garáži. Dle ČSN 73 4301 se posouzení provádí pro dny 1. března a 21. června. Sluneční studie, která z této normy vychází, je však v daném kontextu nepoužitelná jako podklad, jelikož jejím smyslem a účelem je něco jiného než obsah námitek stěžovatele. Sluneční studie vůbec neřeší intenzitu zásahu mimo dny 1. března a 21. června, používá metodiku, která nijak nesouvisí s danou věcí, natož aby zohledňovala vliv navrhovaného záměru na zastínění fotovoltaických panelů. Pokud žalovaný studii použil jako podklad pro vypořádání námitek, postupoval nesprávně, jelikož vhodnější by bylo, aby stavebníka vyzval k doplnění podkladů. Krajskému soudu nepřislušela úvaha o tom, že jde o analogickou studii. Ačkoliv platí zásada *iura novit curia*, nelze přijmout, že krajský soud či správní orgán jsou odborně nadány ke srovnávacímu závěru studie. Doložit neutrální vliv stavby na okolí je povinností stavebníka. Stěžovatel tak neměl povinnost předkládat svou vlastní studii.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě pouze opakuje své námitky a argumenty z odvolání a žaloby, které již byly podrobeny právnímu posouzení. Nespokojenost stěžovatele s nepříznivými závěry správních orgánů nezakládá důvod ke zrušení napadeného rozsudku a správních rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na své rozhodnutí, na jehož závěrech trvá, považuje jej za zákonné

a řádně odůvodněné. Zároveň odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 3. 6. 2024. Žalovaný se též ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu.

[20] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného namítl naprosté vyprázdnění smyslu a účelu zákona v případě poskytnutí výjimky z předepsaných odstupových vzdáleností v triviální situaci. Žalovaný připustil neomezenou aplikaci příslušného ustanovení na důvody subjektivní potřeby stavebníka. Z § 169 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze povolit v jednotlivých odůvodněných případech. Stavební zákon tak umožňuje povolení výjimky jen v případech, kdy z vážných územně-technických či stavebně-technických důvodů není možné u konkrétní stavby dodržet některý z technických požadavků. Chybí-li jakékoliv vážné územně-technické či stavebně-technické důvody, není možné tyto limity zákonné úpravy obcházet tím, že se pod tyto důvody podradí čistě soukromý zájem stavebníka. Smyslem vzájemných odstupových vzdáleností staveb určených pro bydlení je zajištění kvalitního životního prostředí a nenarušování a nezatěžování prostředí rodinných domů, jakož i zachování estetiky pozemků. Při rozhodování o povolení výjimky je třeba dbát na to, aby výjimka nepopřela samotnou podstatu a smysl požadavku, z něhož byla udělena. Z fotografie, kterou stěžovatel dokládá k replice, dle jeho názoru vyplývá, že obezřetnosti a střídmosti v udělování výjimek nebylo v dané věci učiněno zadost.

[21] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[24] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Na úvod je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, neboť nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[25] Skutečnost, že krajský soud nereaguje na každé dílčí žalobní tvrzení, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Dle ustálené judikatury totiž krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a obsáhle ji vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudek

pokračování

NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS).

[26] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud pouze převzal závěry správních orgánů ohledně zákonnosti udělení výjimky z obecných požadavků na využívání území ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. bez toho, aby se řádně vypořádal se žalobními námitkami.

[27] Krajský soud se otázkou zákonnosti povolení výjimky z odstupových vzdáleností zabýval v bodech 62 až 68 napadeného rozsudku. V bodech 62 a 63 odkázal na ustálenou judikaturu, ze které vyplývají základní pravidla pro povolení této výjimky, v bodě 64 konstatoval, že správní orgány v projednávané věci postupovaly dle pravidel, která shrnul v bodech 62 a 63. Následně v bodě 65 napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány shledaly, že udělení výjimky bylo možné kvůli velikosti vzájemných odstupů staveb stěžovatele a stavebníka a že na straně osmé až desáté rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, č. j. KUKHK-24059/UP/2022, jsou jednoznačně vyargumentovány důvody pro povolení dané výjimky. V bodě 66 poté shrnul skutkové okolnosti případu, které dle správních orgánů odůvodňují udělení dané výjimky. Mezi ně patří nemožnost posunout stávající stavbu stavebníka po pozemku, dále že přilehlá část pozemku u domu stavebníka je určena k parkování a odstavení osobních vozidel a není vhodné ji použít pro větší přístavbu rodinného domu, a také skutečnost, že již ve stávajícím stavu jsou na fasádě domu stavebníka přilehlé ke stěžovatelovu domu umístěna okna obytných místností. V bodě 67 napadeného rozsudku uvedl, že vyhláška č. 501/2006 Sb. povolení dané výjimky výslovně umožňuje. Dále v tomto bodě odkázal na své dřívější vypořádání námitky ohledně zhoršení kvality prostředí a zastínění stěžovatelovy fotovoltaické elektrárny, kvůli kterým by dle stěžovatele nemělo dojít k udělení výjimky. V bodě 68 uvedl, že v kontextu žalobních tvrzení neshledal nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky ani rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto rozhodnutí.

[28] NSS dospěl k závěru, že krajský soud se s námitkou ohledně udělení výjimky dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vypořádal dostatečně, přestože v podstatě převzal závěry správních orgánů. Krajský soud se nicméně v jiných částech napadeného rozsudku vyjádřil ke dvěma námitkám, ve kterých stěžovatel uvedl důvody svého nesouhlasu s povolením výjimky, tedy proč se domnívá, že daná výjimka byla udělena nezákonně. Konkrétně šlo o námitky narušení pohody bydlení a imise stínem, které krajský soud neshledal důvodnými. Ačkoliv by bylo vhodnější, kdyby krajský soud v samostatném bodě rozvedl své vlastní závěry o zákonnosti udělení dané výjimky, z napadeného rozsudku je zjevné, že výjimka byla udělena v souladu s pravidly ustálené judikatury, správní orgány odůvodnily, proč výjimku udělily, a krajský soud vypořádal stěžovatelovy námitky ohledně důvodů, proč by podle něj neměla být udělena. NSS v této části považuje za vhodné odkázat na bod 16 svého nedávného rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 As 158/2024-45, dle kterého je krajský soud povinen se vypořádat s každým žalobním bodem, nicméně jedním ze způsobů vypořádání může být i ztotožnění se v podstatných bodech s argumentací jednoho z účastníků řízení. V takovém případě nedává smysl tuto argumentaci podrobně opakovat.

[29] Krajský soud v napadeném rozsudku detailně shrnul posouzení správních orgánů, ze kterého je zjevné, že se otázkou povolení výjimky dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dostatečně zabývaly, přičemž důvodem pro povolení této výjimky nebylo jen přání

stavebníka, jak stěžovatel namítal v žalobě a jak tvrdí i v kasační stížnosti, nýbrž objektivní okolnosti ohledně stavebníkova pozemku a jeho stavby, které krajský soud shrnul v bodě 66 napadeného rozsudku. Daná výjimka též nebyla povolena kvůli konkrétním odstupům mezi stavbou stavebníka a stěžovatele, ačkoliv by tak nepřesně formulovaná pasáž bodu 65 napadeného rozsudku mohla vyznít. Konkrétní odstupy, které nesplňovaly vzdálenost stanovenou v § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., byly důvodem, proč bylo třeba řešit, zda lze výjimku ze stanovených odstupových vzdáleností povolit. Ani tato nepřesná formulace krajského soudu však nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož v bodě 66 jsou vysvětleny výše rekapitulované skutečné důvody pro povolení dané výjimky. Z bodů 64 až 68 napadeného rozsudku tak vyplývají důvody pro povolení sporné výjimky, přičemž je zřejmé, že se krajský soud s těmito důvody ztotožnil.

[30] Jak bylo uvedeno výše, krajský soud se vyjádřil ke konkrétním žalobním tvrzením stěžovatele ohledně nesprávnosti udělení dané výjimky, tedy že nebudou naplněny požadavky na zachování kvality prostředí na sousedních pozemcích a požadavek denního osvětlení a oslunění stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb. Krajský soud se k těmto námitkám vyjádřil zvláště v bodech 47 až 53 a 54 až 56 napadeného rozsudku. Konstatoval, že žalovaný dostatečně odůvodnil a sluneční studií zpracovanou Ing. R. prokázal závěr o tom, že stěžovatelův pozemek a fotovoltaická elektrárna na jeho garáži budou dostatečně osvětleny a osluněny a že stěžovatel tento závěr nerozporuje žádnou studií, která by mohla vyvrátit závěry této studie. Námitka zhoršení kvality prostředí byla dle krajského soudu formulována velmi obecně, a proto pouze posoudil, zda se s ní žalovaný dostatečně vypořádal. Na tomto způsobu vypořádání dané námítky NSS neshledává nic problematického. Krajský soud se tedy vypořádal s námitkami proti povolení výjimky dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Napadený rozsudek proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[31] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k posouzení námitek, které lze podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejdříve se vyjádří k povolení výjimky z odstupových vzdáleností, poté k námitce ohledně zjištění místních poměrů a kvality bydlení a na závěr posoudí imise způsobené stínem.

III. b) Povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území

[32] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil námitku ohledně povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jelikož ignoroval, že k povolení této výjimky má docházet pouze ve výjimečných případech.

[33] Dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí následující: *Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.*

[34] Dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že pokud jsou v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle

pokračování

odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.

[35] Dle § 26 téže vyhlášky platí, že *za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7.*

[36] Dle § 169 odst. 2 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2023 platilo, že *výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.*

[37] Výjimka z požadavků plynoucích z § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je dle bodu 21 rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019-43, možná tehdy, jestliže „(i) *právní předpis její povolení výslovně umožňuje*, (ii) *neohrozí se tím bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby* a (iii) *řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu (srov. § 169 odst. 2 stavebního zákona).* Současné pak musí odstupy staveb splňovat **požadavky urbanistické, architektonické**, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, **požadavky na denní osvětlení a oslunění, na zachování kvality prostředí** a dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.“ (zvýraznil nyní NSS).

[38] Vyhláška č. 501/2006 Sb. tedy umožňuje, aby limity, jež jsou obecně a formálně stanovené v § 25, byly překročeny ve formě udělení výjimky, pokud tato výjimka v konkrétním případě věcně obстоjí pohledem posouzení všech kritérií vyjmenovaných v právě citovaném rozsudku č. j. 5 As 190/2019-43. Tyto požadavky v nyní posuzovaném případě udělená výjimka splňuje, jak bude uvedeno níže. Stěžovatel totiž věcně zpochybňuje pouze splnění urbanistických a architektonických požadavků a požadavků na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Ani v těchto bodech se však s jeho kritikou NSS neztotožnil, jak je patrné níže z podrobného rozboru v částech III.c) a III.d) tohoto rozsudku.

[39] Smyslem vzájemných odstupových vzdáleností staveb určených pro bydlení je zajištění kvalitního životního prostředí a vzhledového ani jiného nenarušování a nezatěžování prostředí rodinných domů, jakož i zachování estetiky pozemků s rodinnými domy (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2010, č. j. 6 As 5/2009-102). Dle výše zmíněného rozsudku č. j. 5 As 190/2019-43 má povolení výjimky smysl tam, kde by obecně stanovené technické požadavky na výstavbu byly vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se zohledněním místních podmínek příliš přísné. V takových situacích má správní orgán prostor pro správní uvážení a je na něm, zda výjimku při dodržení předpokladů vyplývajících z právních předpisů povolí či nikoliv. Správní orgán je však povinen posoudit individuální okolnosti, místní podmínky a vhodnost stavby v dané lokalitě, včetně typu zástavby (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010-141). Povolení výjimky

v přímém sousedství dalších pozemků s obytnými stavbami nesmí zasahovat do práv uživatelů těchto dalších pozemků nad přípustnou míru (viz rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106). Neplatí nicméně teze, že je možné danou výjimku povolit pouze tehdy, je-li najisto postaveno, že stavbu nelze umístit jinak (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 3 As 1/2023-29).

[40] Dle stěžovatele správní orgány výjimku z odstupových vzdáleností udělily zkrátka proto, že o ni stavebník požádal a že by její neudělení bylo podle nich příliš přísné. Dále namítá, že na opačné straně stavebníkovy domu je mimořádně velký prostor, a i pokud nelze stavbu posunout, lze její přístavbu řešit i jejím rozšířením, nikoliv zvýšením.

[41] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením, že výjimku ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. správní orgány udělily pouze proto, že ji stavebník chtěl. Správní orgány byly dle výše uvedené judikatury povinny posoudit individuální okolnosti, místní podmínky a vhodnost stavby v dané lokalitě, včetně typu zástavby. Žalovaný toto posouzení provedl na dvanácté až šestnácté straně rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky. Žalovaný se ztotožnil s posouzením stavebního úřadu ohledně toho, že v dané věci nedojde ke zhoršení poměrů v území nad přiměřenou míru, dále že stavba svým charakterem ani velikostí nenaruší prostředí. Žalovaný též připomněl, že výjimku lze povolit i v případě, kdy stavebník může plánovanou stavu snížit nebo zmenšit. Poté shledal, že se stavební úřad řádně vypořádal s námitkou ohledně narušení soukromí a existence nových oken a balkónů. Na závěr vypořádání této námítky se zabýval otázkou urbanistických a architektonických požadavků na využívání území a jeho změn. NSS považuje výše shrnuté posouzení žalovaného za dostatečné.

[42] Výjimku dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. mohou správní orgány udělit pouze v případě, kdy jsou pro ni splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení. Jelikož v dané věci tyto podmínky byly splněny, správní orgány při užití správního uvážení dospěly k závěru, že výjimku z odstupových vzdáleností je možné povolit. V takovém případě postupovaly v souladu s právním předpisem a neodchýlily se od výše uvedené judikatury. Ani skutečnost, že ve svých rozhodnutích zmínily, že v daném případě by bylo příliš přísné lpět na dodržení vzájemných odstupových vzdáleností, nezakládá nezákonnost jejich rozhodnutí, jelikož s tímto argumentem počítá i ustálená judikatura. Správní orgány přitom vysvětlily, proč nebylo možné po stavebníkovi požadovat, aby svůj stavební záměr umístil jiným způsobem. K zásahu do práv stěžovatele jako vlastníka sousedního pozemku při povolení výjimky dle ustálené judikatury nesmí dojít v nepřiměřeném rozsahu. V projednávané věci správní orgány ani krajský soud neshledaly, že by zásah do stěžovatelových práv měl být nepřiměřený. Skutečnost, že by plánovaný záměr bylo teoreticky možné řešit rozšířením stavby, nikoliv jejím zvětšením, není pro danou věc podstatná, jelikož pro získání výjimky není dle výše uvedené judikatury třeba, aby stavbu nebylo možné umístit jiným způsobem než tím, pro který je výjimka požadována. Daná námitka tak není důvodná.

III. c) Kvalita prostředí, místní poměry a imise pohledem

[43] Stěžovatel dále nesouhlasí s posouzením své žalobní argumentace ohledně zhoršení kvality prostředí jako obecné. Uvádí, že v žalobě konkrétně namítal zhoršení přirozeného

pokračování

osvětlení obytných místností svého domu a zásadní změnu rozsahu pohledových imisí v důsledku expozice z nových oken, balkónů a terasy podkroví.

[44] NSS dává stěžovateli za pravdu, že jeho žalobní argumentaci skutečně nelze označit za obecnou, jelikož namítal konkrétní zhoršení kvality prostředí. Krajský soud tedy výše uvedené žalobní námitky nesprávně označil za obecné, obě však posoudil dostatečným způsobem. K otázce pohledových imisí se vyjádřil v bodě 55 napadeného rozsudku, ve kterém odkázal na zjištění z místního šetření, ze kterého vyplývá, že imise pohledem, kterým bude stěžovatel vystaven, nejsou v dané lokalitě nepřiměřené. Tento závěr podporují i fotografie, které jsou součástí rozhodnutí žalovaného. Otázkou zhoršení přirozeného osvětlení se zabýval v bodě 51 napadeného rozsudku, kde vysvětlil, že dle sluneční studie, již si nechal vypracovat stavebník, nebude plánovaný záměr nepřiměřeně stínit stěžovatelovu stavbu a pozemek. Stěžovatel sice namítá, že nelze připustit zhoršení stavu osvětlení jeho obytných místností, nicméně ze sluneční studie vyplývá, že nedojde k zastínění stěžovatelovy stavby, které by tento stav zhoršilo. NSS souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel nemůže vyžadovat, aby nedošlo k žádné změně na sousedské stavbě, která by mohla do určité míry omezit jeho vlastnické právo. Stěžovatel je totiž povinen strpět určité omezení svého vlastnického práva, jde-li o omezení v míře přiměřené místním poměrům. NSS též souhlasí s krajským soudem, že se stěžovateli nepodařilo vyvrátit závěr správních orgánů, že k většímu omezení v projednávané věci nedojde.

[45] Stěžovatel namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily místní poměry, jelikož nijak nehodnotily četnost výskytu či podobu uvedených prvků na okolních budovách, proto není zřejmé, z čeho přiměřenost záměru posuzují. K otázce místních poměrů krajský soud v bodě 50 napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný vyhodnotil místní poměry (i s odkazem na obecné technické požadavky zastínění staveb) tak, že stavební záměr odpovídá dosavadní zástavbě na okolních pozemcích a významněji se jí nevymyká. V bodě 55 poté uvedl, že z ohledání stavebního úřadu vyplývá, že jde o městskou lokalitu vnitrobloku se sníženým soukromím všech dotčených nemovitostí, v dané lokalitě se nacházejí a jsou užívány balkóny či terasy, což je typická charakteristika dané zástavby.

[46] NSS souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud v bodě 55 napadeného rozsudku nevhodně použil pojem vnitroblok pro oblast, ve které se má stavební záměr uskutečnit. Z fotografií v rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že se o vnitroblok nejedná. Okolí záměru má dle těchto fotografií povahu vilové čtvrti či čtvrti rodinných domů, jak zmiňuje stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovatel nicméně ke kasační stížnosti ani žalobě nepřiložil fotografie, které by vyvracely závěr správních orgánů, že se stavební záměr nevymyká místním poměrům. Místními poměry se žalovaný zabýval na stranách 18 až 21 napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vypořádal se stěžovatelovými odvolacími námitkami a dále popsal a doložil fotografiemi stav blízkého okolí plánovaného záměru. Závěr o přiměřenosti záměru vyplývá právě z fotografií obsažených v rozhodnutí o odvolání a v odůvodnění žalovaného. Z těchto fotografií je totiž zřejmé, že se v dané oblasti nacházejí domy se dvěma nadzemními podlažími, s balkóny, podkrovím a okny směřujícími vůči sousedním domům. Nebylo úkolem žalovaného, aby uvedl četnost výskytu obdobných prvků na okolních budovách, když je z fotografií zřejmé, že se v okolí prokazatelně nacházejí stavby, jež nevykazují jednotný charakter, co se týče počtu podlaží, a dále že dům stavebníka nebude jediný s balkóny. Pro danou věc totiž není podstatné, kolik těchto prvků se v dané lokalitě nachází, ale to, že okolní zástavba nevykazuje jednotný charakter, který by stavební záměr

nepriměřeně narušoval. Naopak stěžovatel místo aby závěry žalovaného ohledně této otázky vyvrátil, se omezil pouze na obecná tvrzení o selektivnosti výběru žalovaného bez toho, aby tuto selektivnost v soudním řízení něčím prokázal. Stěžovatel tak neunesl břemeno tvrzení.

[47] Další námitka směřuje proti posouzení imisí pohledem v důsledku expozice z nových oken, balkónů, teras a podkroví. NSS na úvod připomíná, že pokud nedochází k obtěžování mimořádnému a převyšujícímu míru přiměřenou poměrům, je dle ustálené judikatury přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Stěžovatel si totiž nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jeho sousedství, která by snížila míru jeho soukromí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145). S tímto závěrem se NSS ztotožnil i v rozsudku ze dne 29. 7. 2022, č. j. 3 As 232/2020-76, z nějž plyne, že běžné užívání oken u obytných prostor obvykle není nepřiměřenou imisí ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.

[48] Stěžovatel spatřoval v žalobě zásah do svého soukromí pohledovými imisemi v tom, že dojde k podstatnému zvětšení oken i zvětšení jejich počtu. Dále na straně sedmé žaloby popsal rozdíl mezi současným vzhledem domu stavebníka a vzhledem plánovaného stavebního záměru, kde uvedl, že je zřejmé, že namísto jednoho okna na jižní straně domu a dvou fasetových oken na východní straně domu, vždy daleko od rohu budovy stavebníka, bude stěžovatel nově vystaven třem rohovým balkónům přímo v místě pohledově nejexponovanějším sousedskému kontaktu, což současně představuje jeden a půl násobek počtu stávajících oken ve východní stěně domu včetně dalšího podlaží. Na straně jedenácté poté uvedl, že žalovaný odmítá jakýkoliv význam objektivních kritérií, tj. zejména množství, velikosti oken, balkónů, teras a jiných případných výhledových expozic, když ohrožení pohody bydlení vnímá jen jako spekulativní kategorii.

[49] NSS neshledává, že by výše popsaný stav zakládal výjimečnost pohledových imisí. Z fotografií, které jsou součástí rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že pohledové imise, kterým bude stěžovatel vystaven, nejsou v dané lokalitě neobvyklé. Nejedná se tak o imise nepřiměřené místním poměrům a stěžovatel si nemůže dle rozsudku NSS č. j. 7 As 13/2010-145 osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jeho sousedství, která by podstatně snížila míru jeho soukromí. Ani tato námitka proto není důvodná.

III. d) Zastínění stěžovatelova pozemku a fotovoltaické elektrárny

[50] Poslední část kasačních námitek se týká otázky zastínění stěžovatelova pozemku a fotovoltaické elektrárny, která se nachází na jeho garáži. Dle stěžovatele na danou věc neměla být užita sluneční studie, kterou si nechal vyhotovit stavebník, ani ČSN 73 4301, jelikož jejich účelem je něco zcela jiného než problematika zastínění fotovoltaické elektrárny. K této námitce krajský soud v bodě 52 napadeného rozsudku uvedl, že norma ČSN 73 4301 sice na zastínění fotovoltaické elektrárny přímo nedopadá, nicméně se jedná o úpravu umožňující posouzení dané problematiky z pohledu veřejného práva. Není proto pravdivé tvrzení, že by krajský soud ignoroval námitku, že norma ČSN 73 4301 nedopadá na možné zastínění fotovoltaické elektrárny. Krajský soud vysvětlil, proč je možné použít tuto normu a z ní vycházející sluneční studii. V bodě 53 napadeného rozsudku též

pokračování

připomněl, že stěžovatel mohl nechat zpracovat vlastní studii, která by poté byla provedena jako důkaz, nicméně tak neučinil.

[51] Sluneční studie Ing. R., jež tvoří součást Doplnění projektu stavby ke dni 20. 2. 2023 a je součástí správního spisu, uvádí, že podkladem pro její zpracování byla platná norma ČSN 73 4301. Tato norma řeší oslunění bytu, obytných místností a venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužících k rekreaci. Nestanoví tedy sice pro nyní řešenou otázku zastínění stěžovatelova pozemku a fotovoltaické elektrárny závazné normativy, lze z ní nicméně vyjít při volbě vhodné metodiky měření. Pro jednoznačnost výsledků se daná problematika dle výše uvedené normy řeší pouze ve dvou dnech v roce, a to 1. března a 21. června. Dle sluneční studie navržený stavební záměr odpovídá ČSN 73 4301, ať ve vztahu k řešené stavbě či k rodinnému domu stěžovatele. Z dané studie a jejích obrazových příloh vyplývá, že by provedení plánovaného záměru nemělo způsobit nepřiměřené zastínění stěžovatelova domu či jeho garáže, na které se nachází fotovoltaická elektrárna.

[52] Normu ČSN 73 4301 a z ní vycházející sluneční studii Ing. R. lze bez pochyb užít na problematiku oslunění stěžovatelova domu, jelikož se jej dle výše uvedeného výslovně týká. Ze sluneční studie vyplývá, že nedojde ke zhoršení oslunění stěžovatelova domu, přičemž tento závěr se stěžovateli nepodařilo ničím vyvrátit. K posouzení zastínění stěžovatelovy fotovoltaické elektrárny NSS uvádí, že ačkoliv na ni skutečně daná norma přímo nedopadá, lze souhlasit s krajským soudem, že se jedná o nejbližší veřejnoprávní regulaci dané problematiky. Norma ČSN 73 4301 totiž řeší i oslunění venkovního pozemku, na kterém se nachází stěžovatelova fotovoltaická elektrárna.

[53] NSS se ztotožňuje s konstatováním krajského soudu, že pokud stěžovatel se sluneční studií nesouhlasil a chtěl její závěry vyvrátit, měl si k tomu obstarat vlastní studii či znalecký posudek. To však neučinil. Pokud i přes sluneční studii a její závěry trvá na tom, že dojde k zásahu do jeho práv na užívání fotovoltaické elektrárny umístěné na jeho garáži, lze po něm požadovat, aby tento zásah nějakým způsobem prokázal. Jelikož však pouze setrval na obecném nesouhlasu s danou studií, nepodařilo se mu vyvrátit závěr žalovaného a krajského soudu, že tuto studii lze na danou situaci použít. Tato námitka proto není důvodná.

[54] K námitce, že problematika zastínění je řešena pouze ke dnům 1. března a 21. června, NSS uvádí, že posuzování problematiky oslunění pro tyto dva dny výslovně požaduje ČSN 73 4301. Stěžovatel neuvádí, proč by v projednávané věci nebylo dostatečné zjištění ohledně zastínění v tyto dva dny, které jsou dle ČSN 73 4301 klíčové pro posouzení otázky oslunění jeho domu a pozemku. NSS proto neshledává posouzení zastínění jen k těmto dvěma dnům problematickým.

[55] Stěžovatel též namítá, že krajský soud nemohl učinit závěr o tom, že sluneční studie je analogická s tou, kterou požaduje pro zjištění zastínění jeho obytných místností a fotovoltaické elektrárny. Jak bylo uvedeno výše, daná problematika není upravena žádnou vyhláškou, metodikou či jinou ČSN. ČSN 73 4301, ze které vychází sluneční studie a která řeší oslunění bytu, obytných místností a pozemků v okolí obytných budov sloužících k rekreaci, je i dle názoru NSS nejbližší veřejnoprávní regulací k posouzení toho, co stěžovatel požaduje. Nejedná se o odbornou otázku, kterou by si krajský soud nemohl posoudit sám, ale o jednoduchou logickou úvahu, že problematiky oslunění bytových

prostor a pozemků a zastínění pozemků a fotovoltaické elektrárny k sobě mají z povahy věci blízko. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[56] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[58] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu